

**DANN
MCDORMAN**

**WEST
HEART
KILL**

Vertaald door Ineke van Bronswijk

De Fontein

DONDERDAG

Deze misdaadroman begint, zoals elke misdaadroman, met wat de lezer als een sfeerimpressie zal herkennen, de aaneenschakeling van kleine, georkestreerde details die bij elkaar opgeteld een mythe van stemming, tijd en plaats creëren – hoewel niet allemaal tegelijk natuurlijk, dat is belangrijk. De schrijver van een misdaadroman moet, net als elke andere schrijver, een vrek zijn die onthullingen stukje bij beetje prijsgeeft, want elke roman is een puzzel en elke lezer een speurder.

Niet alle misdaadromans beginnen met de hoofdpersoon, maar deze wel. Hij zit op de passagiersstoel in een auto; deze openingszinnen onthullen geen merk, model of jaartal, dat zou te makkelijk zijn, maar je ziet de hoofdpersoon een cassettebandje in het dashboard schuiven, *Wings at the Speed of Sound*, en muziek golft uit de speakers: ‘Let ’Em in.’ De hoofdpersoon rookt iets, een joint, geeft die door aan een nieuw personage, de bestuurder, op wiens aanwezigheid aan het begin van deze alinea al werd gezinspeeld maar zonder deze expliciet te omschrijven... De twee mannen – ja, allebei mannen – zijn zo’n beetje hetzelfde gekleed, in kleren uit een tijdperk dat niet het jouwe is maar dat je van films en televisie herkent: de aanwijzingen stapelen zich op...

En nu een cruciaal moment, het eerste stukje dialoog.

‘Waar jagen ze op bij die club van jou?’

‘Voornamelijk herten. Fazanten. Af en toe een beer.’

‘Mensen?’

‘Alleen op elkaar.’

Ze lachen, maar jij huivert: je denkt wellicht aan de plot van *The Most Dangerous Game*, waarin een rijke excentriekeling nietsvermoedende mensen naar zijn eiland lokt om voor de sport op hen te jagen... Wordt dit dát soort verhaal? Maar luister, ze praten verder:

‘Mijn familie behoort tot de armste van de club. We mogen alleen blijven omdat we van het eerste uur waren, een van de oprichters.’

‘Hoeveel families?’

‘Een stuk of vijfendertig? Meer? Ze hebben allemaal hun eigen hut, verspreid over het hele grondgebied. Eens in de zoveel tijd vertrekt een van de leden en komt er een nieuw lid bij. De contributie is fors.’

‘En wat krijg je voor al dat geld?’

‘Uitgestrekte jachtgronden. Een meer met vis en kano’s. Het clubhuis. Maaltijden voor grote groepen.’

‘Zoals nu.’

‘Ja, vuurwerk op de Fourth of July, zeker zo’n memorabele als dit jubileumjaar. En op Memorial Day... Labor Day... Oud en nieuw. Werkelijk alles kan een excuus zijn om te veel te drinken en verlekkerd naar andermans vrouwen te kijken.’

‘Er zijn goedkopere manieren om een vrouw in bed te krijgen.’

‘Deze mensen zwemmen in het geld. Vroeger in elk geval. Maar waar ze eigenlijk voor betalen is afzondering. Privacy. Kilometers en kilometers verlaten paden. Graven waar ze hun geheimen in weg kunnen stoppen.’

‘Krijg jij straks kritiek omdat je een sloeber zoals ik meeneemt?’

‘Nee. Ze zullen je zien als een nieuw speeltje dat je van de ene poot in de andere kunt overgooien, om er dan later bij een borrel neerbuigend over te doen.’

‘Klinkt gezellig.’

‘Het is het waard, alleen al om even weg te zijn uit de stad. Het is er nu niet te harden. Veel te heet. Je zei bovendien dat je toch geen werk hebt.’

‘Ik heb één zaak.’

‘Vertel.’

‘Niet interessant. Buiten de stad.’

‘Best, dan vertel je het niet. Ik denk trouwens dat de dames je wel leuk zullen vinden...’

De joint is opgerookt tot aan het filter; een politieauto komt hun tegemoet, passeert, en de beide mannen kijken snel, alert, in de achteruitkijkspiegel – shit, heeft hij hen gezien, gaat hij keren, stopteken en gillende sirene... En nu pas dringen de aanwijzingen in het gesprek tot je door; je weet zeker, al wijst tot nu toe niets erop, dat de hoofdpersoon de buitenstaander is die voor het weekend is uitgenodigd, en de bestuurder degene die strooit met al die spannende hints over de jagersvereniging. Je weet nu ook de datum, 4 juli, jaren en jaren geleden; de socio-economische status van deze club, en misschien zelfs iets over de losbandigheid van de leden. De toespelingen op seks verontrusten je niet, je bent niet preuts, hoewel het niet precies is waarnaar je in een misdaadroman op zoek bent; sterker nog, je hoopt dat dit niet zo’n soort boek is waarin de auteur het verhaal eindeloos aandikt of rekt met seks of geweld of irritante bladvulling. Echte schrijvers, degenen die je vertrouwt en telkens weer leest, hebben geen goedkope trucjes nodig.

De politieauto rijdt door en verdwijnt uit het zicht, en de beide mannen halen opgelucht adem. Ze zetten de radio aan en horen een dreigend weerbericht, praten nu over dingen die voor ons niet interessant zijn: oude vrienden, de politiek, films, muziek... Je maakt eruit op dat ze elkaar goed kennen van vroeger, maar dat ze elkaar de laatste jaren niet vaak hebben gesproken, en je vraagt je af waarom ze de draad nu opeens weer hebben opgepakt. Je vermoedt dat dit een onderdeel van het verhaal zou kunnen zijn.

Je staat ook stil bij een woord dat eerder viel, ‘een zaak’: is de hoofdpersoon soms een privédetective? Je voelt dat het boek de vertrouwde vorm van het genre aanneemt. Natuurlijk is er een detective, er móét een detective zijn. Gelukkig. Je kunt al van tevoren de contouren van

de plot onderscheiden, vooruitlopen op de valse aanwijzingen en doodlopende steegjes, de manieren waarop de schrijver de onmiskenbare waarheid zal proberen te verhullen, als een gestolen brief op de schoorsteenmantel; je hoopt alleen dat hij zich aan de spelregels houdt, want niets is zo erg als een misdaadroman die een loopje met je neemt.

Maar we komen later nog op die regels terug, want nu knerpt er grind onder de banden van de auto, die van de doorgaande weg is afgeslagen naar een onverhard pad dat naar het clubterrein moet voeren en, voorzie je, naar moord... Oranje bordjes met verboden toegang zijn op bomen langs de kant van de weg gespijkerd, elk voorzien van de naam van de club – West Heart – en het embleem: een berenkop met twee gekruiste geweren erachter, die je onwillekeurig aan een piratenvlag doet denken.

Na een lange rit over het pad en een oude houten brug die een smalle kreek overspant, komen de mannen langs verscheidene... ‘hutten’, zoals de bestuurder ze noemt, maar in feite zijn het grote, goed gebouwde huizen: ongetwijfeld tweede huizen, of derde of vierde, geld dat uit de stad naar deze wildernis is gevloeid. Tussen de bomen door glinstert een meer; de mannen zien kinderen in het water spelen en glanzende, met olie ingesmeerde vrouwen die op een zandstrand liggen, ogen verborgen achter modieuze zonnebrillen... en dan zijn ze bij het clubhuis van West Heart.

‘Ik had niet verwacht dat het zo groot zou zijn.’

‘Iets van vijftig kamers. Het zou een mooi hotel kunnen zijn, als de club ooit wordt opgedoekt.’

‘Gaat dat gebeuren?’

Schouderophalen, maar dat is geen antwoord, stel je belangstellend vast... Je geoefende oog volgt de blik van onze hoofdpersoon als hij het clubhuis bekijkt, drie verdiepingen van hout en steen, een monument van weleer met romantische allure, helemaal omringd door een brede veranda, gestut door stoere balken die ter ere van de festiviteiten van dit weekend met patriottische vlaggetjes zijn behangen. Later, als hij binnen door een labyrintisch interieur van houten lambriseringen en

donkere hoekjes zwerft, zal hij ontdekken dat de begane grond bestaat uit een eetzaal, keuken en een grote hal met een enorme open haard waar de beheerder, wordt hem verteld, van november tot maart bijna onafgebroken een vuur brandend houdt. Op de eerste verdieping bevinden zich de bibliotheek, een studeerkamer en diverse logeerkamers, terwijl de tweede verdieping geheel uit logeerkamers bestaat. De kelder wordt voornamelijk als opslagruimte gebruikt, en daar bevindt zich ook de wijnkelder – een detail dat volgens jou een misleidende verwijzing moet zijn naar het vaatje amontillado van Edgar Allan Poe.

Maar daar komt onze hoofdpersoon later pas achter, want nu staat er een ‘zesuurtje’ op het programma, genoemd naar het tijdstip dat de clubleden bij elkaar komen voor hun eerste drankjes van de dag, of in elk geval de eerste drankjes in het openbaar: er doen flauwe grappen de ronde over bepaalde leden die ervan worden verdacht dat ze binnenskamers al van een ‘vijfuurtje’ of zelfs ‘twaalfuurtje’ genieten. Er zijn misschien zo’n twaalf mensen op de veranda, cocktail in de ene hand, sigaret in de andere, die anekdotes uitwisselen, spottend lachen om de drama’s en ernstig knikken om de grappen. In de gesprekken komt van alles voorbij, zoals Gerald Ford, de pindateelt, de PLO, de Concorde en de gestegen kosten van vuurwerk nu er tweehonderd jaar onafhankelijkheid wordt gevierd – het is bijna geloofwaardig, deze mix van rauwe ingrediënten die de bouwstenen vormen van een ersatzwereld, met personages die, puur voor het vermaak, toneelstukjes over de dood gaan opvoeren. Er wordt geen poging gedaan om achtergrondinformatie te geven, in elk geval nog niet, en de verwarrende flarden van gesprekken die je kunt opvangen lijken bedoeld om je onzeker te maken, weifelachtig, alsof je blindelings rondtast in een kamer waar het licht nog niet is aangedaan...

Ga je morgen nog steeds mee jagen?

Is hij hier?

Hoeveel hectare gaan ze kappen?

Heb je haar vanochtend bij het ontbijt gezien?

Hoe laat? Ik heb een nieuw geweer.

Wie?

Alles aan de andere kant van de klif, heb ik gehoord.

Ze zag er vreselijk uit.

Zes uur?

De kandidaat...

Dat moet zeker vierhonderd hectare zijn.

Julia heeft haar vorige week naakt in het meer zien zwemmen.

Laten we zeven uur doen. Het zou vanavond weleens laat kunnen worden.

Echt waar? Ik mag hem niet.

Doodzonde. Hebben we ooit eerder een kapvergunning verkocht?

Ze begint te verslonzen, het arme mens.

Moeten we nog andere mensen uitnodigen?

Ik ook niet. Hij... hij past gewoon niet bij West Heart, als je snapt wat ik bedoel.

Jaren geleden, denk ik. Een wanhoopsdaad.

Je kunt toch op z'n minst een beetje je best doen.

Ik zal Ramsey en Duncan vragen.

John is alleen maar geïnteresseerd in zijn geld.

Het is ongepast.

Stel je haar medicijnkastje eens voor. Dat moet een halve apotheek zijn.

Otto niet?

Ik betwijfel of één man de club kan 'redden', als hij dat soms denkt.

Bomen groeien natuurlijk terug. Het is beter dan het land verkopen.

Duncan zou iets voor haar moeten doen, vind ik, maar dat heeft hij natuurlijk al geprobeerd.

Hij kan niet zo lang lopen. Met dat been.

Er zijn natuurlijk lui die de club al die moeite niet waard vinden.

Dat moeten we misschien ook wel doen, voordat we er een punt achter zetten.

We hebben het allemaal geprobeerd, ja toch?

En dan volgt een voorstelrondje, zodat je eindelijk aan de weet komt

dat je hoofdpersoon Adam McAnnis heet en de bestuurder van de auto James Blake – gevolgd door enkele alinea's die tot doel hebben om je kennis te laten maken met de hoofdpersonen, personages met namen die passen in de encensering van een rijke elite, namen die je tijdens een melancholieke wandeling in de regen over een vergeten begraafplaats in New England tegen zou kunnen komen... Mayer, Garmond, Caldwell, Burr, Talbot... elk personage gekarakteriseerd door een uiterlijk kenmerk waaraan je hem of haar kunt herkennen: de vrouw met het litteken op haar voorhoofd dat ze met een lok haar probeert te bedekken, de man met een onderkin en een geelbleke huidskleur, de jongere man die mank loopt, de vrouw met een witte streep in haar verder donkere haar. Je weet uiteraard dat elke beschrijving ook een vraag is. Hoe komt ze aan dat litteken? Heeft hij geelzucht door overmatig drinken? Is dat manke been het gevolg van een ongeluk of verwonding, en heeft hij het er nog steeds moeilijk mee? Welke hevige schrik of angst heeft die lok haar wit gebleekt?

Je bent alert – als doorgewinterde detectivelezer weet je dat een van die nieuwe personages waarschijnlijk de moordenaar is, maar wélk personage? Je hoopt dat de auteur bedreven genoeg is om geen al te doorzichtige aanwijzingen te geven; zelfs het verkeerde bijvoeglijk naamwoord of bijwoord, of het subtiële ritme van een zin of uitdrukking kan de slimme lezer naar een conclusie leiden. Hoewel je enerzijds zou willen dat dit zo'n ouderwetse detective is waarin de dramatis personae voor in het boek op een rijtje worden gezet, besef je tegelijkertijd de voetangels en klemmen daarvan. Hoe gaat de auteur bijvoorbeeld om met iemand die niet is wie hij beweert te zijn? Want dat is een netelig dilemma. Of de twee personages die in werkelijkheid één enkele persoon met een tweede identiteit is, met als doel misschien een doortrapt plan om na vele jaren wraak te nemen? Zou een opsomming van de hoofdpersonen waarin twee van zulke personages apart worden vermeld, na het moment van de uiteindelijke onthulling, niet als een oneerlijke truc worden gezien? Is het niet zo dat als puntje bij paaltje komt elk personage tegen je liegt, alleen al door dingen weg te laten?

Eerste druk mei 2025

Oorspronkelijke titel *West Heart Kill*

Oorspronkelijke uitgever Alfred A. Knopf, a division of Penguin Random House LLC, New York

Copyright © 2023 by Dann McDorman

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2025 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Ineke van Bronswijk

Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn, gebaseerd op het ontwerp van Oliver Mundy

Omslagillustratie © Justin Metz

Opmaak binnenwerk Mat-Zet b.v., Weesp

ISBN 978 90 261 6667 9

ISBN e-book 978 90 261 6668 6

ISBN luisterboek 978 90 261 6669 3

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.